

Brottstycken

Som om vi alla hade en östfront inom oss, slagfält, iskyla och fångläger. Det står svart på vitt i dokumenten, om arvsynden, så det går inte att komma ifrån. Att elda upp dokumenten är inte ett alternativ för allt är redan inristat i oss, i din gång, i din blick, i min hållning, i min låtsade död.

~

Jag hittade ett torkat skinn från en mus i din plånbok och jag undrar varför du sparat det? För att aldrig glömma vad svält var eller var den enda trösten som fanns en liten storögd silkeslen skogsmus? Egentligen vill jag inte tänka på det, min andning blir så konstig och jag ser mig själv dansande i "Den döende svanen", ryckande, spasmisk och grå.

~

Ur mammapappabrevet:

Jo, jag undrar varför mina ögon alltid var blåa på alla porträtt du målade av mig? Mina ögon är bruna och jag undrar om du älskade mig mindre för det, för mina bruna ögons skull? Sedan tänker jag på det här med att tiga, kommer det också från slagfälten? Det går att tiga ihjäl varandra, det är jag övertygad om, vi lyckades nästan.

~

Minne:

I lägenheten på sjunde våningen dansar en far och hans lilla dotter vals, det är en kär vals och de hasar nynnande omkring, hennes små fötter på hans stora. Det är också en form av konversation.

~

Jag brukar tänka på brinnande himlar och koboltblå gevärsmynningar för det blir lättare då, vackrare men allt blir så småningom insnärjt i rostbrun taggtråd och när utmärglade bröstorgar visar sig måste jag sluta. Det är det där med andningen igen.

~

Jag känner alla bokstäver där i dokumenten, de är alla bekanta men de bildar ord jag inte kan förstå, sanningar. Sanningar som tar skydd i skyttegravar, gräver ner sig, skakar.

Jag har slängt musskinnet, din plånbok och mammapappabrevet.